

Prológus

Azt hallottam egyszer, hogy „A mennyországban van klíma, a pokolban meg sok az ismerős”. Na, ez a mondat, most nyert igazán értelmet. Itt állok, a fülem hegyéig libabőrösen, más testrészeimről nem is beszélek, és ezek a tollas seggfejek úgy terpeszkednek előttem, mintha ők teremtették volna a világot. Hogy én mennyire utálok őket. Legszívesebben kardot állítanék mind az öt fejébe. Nem tagadom, számtalanszor fantáziáltam arról, hogyan és mennyire fájdalmasan vetek véget halhatatlan létüknek. Hogy mennyire fogom élvezni, amikor kegyelemért könyörögnek, és én úgy fogok velük játszózni, ahogy ők velem... De sajnos ez csak álom. Még. Egyelőre meg van kötve a kezem. Nagyon. Jelen pillanatban, nem tehetek mást, csak pókerarccal lenyelek bárminemű sértést, és nem szólok vissza. Egészen addig, amíg vissza nem kapom a régi életemet. Ami hamarosan elérkezik. Elméletileg. Gyakorlatilag viszont, ezekre az erőfitogtató idiótákra vagyok utalva.

- Rafael – csendült Victoria hangja a tanácsteremben, közben vérvörösre mázolt ajkai gúnyos mosolyra húzódtak. – Nagy örömmel tölt el, hogy ismét élvezhetjük egymás társaságát.

- A magad nevében beszélj... - mordultam rá a nőre. Ennyit arról a részről, hogy nem szólok vissza...

- A modorod elragadó, mint mindig.- kuncogott, és álnok hangja végig siklott a termen.

Nem a mennyországban vagyunk, de az egész termet úgy rendezték be, hogy egy az egyben hasonlítson a fent lévő tanácsteremhez. Az egész egy vakítóan fehér helyiség, márvány falakkal, padlóval, kristálytisza üvegkupolával a tetején, ahonnan szikrázó napsütés árad be. A terem közepén öt trónszékre hasonlító ülőhely áll. Már csak öt. Fent még megvan az összes. Persze ezt nem mindenki tudja. Mint ahogy azt sem, hogy miért rendezkedtünk be itt, a Menny helyett. De senki nem firtatja. Ha mégis...az illető nem fog sokáig megkérdőjelezni bármit is. Még evvel is azt akarták sugallani, hogy ők a döntéshozók, és senki sem kérdőjelezheti meg őket.

- Rátérhetnék a tárgyra Victoria, mielőtt itt mindenki előtt vetkőztetsz le a szemeiddel?- kérdeztem unottan. Nem kellett volna. Ismét. Egyszerűen tényleg nem bírom befogni. A többiek - Uriel, Camael, Gabriel, Dina -, közül valaki halkán felkuncogott, valaki csak felciccent. De Victoria arcáról egy cseppnyi érzelmet nem lehetett leolvasni ezúttal.

- Elbűvölő a szarkazmusod. Meglátjuk, hogy a tanácskozás végén mennyire fogsz szárnyalni.- ez betalált. Páran felröhögtek az utolsó mondatra, én pedig, most hallgatva ösztöneimre, nem szóltam vissza.

- Uriel, kérlek. Ismertesd a lázadót a jelenlegi helyzetéről.- Victoria le sem vette rólam a szemét, úgy szólt a jobb kezéhez. Uriel féloldalas mosollyal felém fordult, és egy pergament varázsolt elő.

- Rafael. A legutolsó küldetésed, mint őrangyal, teljesítetted.-vizslató tekintettel nézett fel a papírból, és végig mért. Olyan érzésem volt, mintha a veséig látta.

- Bár nem volt száz százalékos a teljesítményed.- Victoria ajkai könyörtelen mosolyra görbültek. Már itt tudtam, hogy most sem kapom vissza, amit elvettek tőlem. Köszönhetem annak az ostoba ember-lánynak. Remélem, soha többé nem látom. Őt is felírtam a „kinyírandók” listámra. Mindegy is.

- Az ember, akit védened kellett, életben maradt. De, mivel súlyos sérülést szenvedett, így a következő ítéletet hoztuk.- tartott egy leheletnyi szünetet a drámai fokozás érdekében. Nem lepődtem volna meg, ha dobpergést várnak. De e helyett körbe nézett a társain, akik bólintottak.

- Újabb küldetést kapsz, hogy bizonyítsd, méltó vagy az Úr szolgálatára.- mind gonoszul mosolyogtak. Ezek tudják, kit hogyan kell büntetni és kínozni. Azt is tudták, hogy nekem nem a pokolba taszítás a legnagyobb büntetés, mint Ramielnek. Kihúztam magam, és rájuk emeltem a tekintetem. Tudomásul vettem az újabb küldetésem, és már indultam volna a dolgomra, mikor Victoria torkát köszörülve utánam szólt.

- Ó, és Rafael! Ez lesz az utolsó küldetésed. Ha elbúsz, kitörlünk az élők soraiból...- kecsesen intett a karkötőkkel tele aggatott csuklójával, hogy távozzak. Végig a hátamon éreztem a tekintetüket, amíg sétáltam kifelé a jégveremből. Egy intéssel csaptam be magam mögött a hatalmas, arany díszítéses szárnyas ajtót.

Bosszúsan csörtettem végig a szürke márvány folyosón. Lépteim olyan erősen vertek visszhangot, hogy még a fülem is belesajdult. Ezt mind magamnak köszönhetem. Hiába is próbálok mást hibáztatni, valójában csakis én tehetek mindenről. Már a kezdetektől fogva. Ha nem lett volna az a lázadás, talán másképp alakult volna a sorsom. De kitudja. Lehet akkor én is csak egy pincsi lennék, mint a többiek.

Annyira elméláztam a kavargó gondolataimmal, hogy észre sem vettem, amikor egy kéz karon ragadott, és berántott egy beugró homályos folyosóra.

- Neked teljesen elment az a maradék józan eszed is? – Gabriel úgy förmedt rám, mintha minimum a Vatikánt támadtam volna meg.

- Higgadj le Gabe, még meghallják a barátaid.- kacsintottam az angyalra, és lefejtettem az ujjait a karomról.

- Már elmentek. – húzta össze a szemeit, és tetőtől talpig végig mért. Összeráncolt szemöldökkel nézett a szemembe, és esküszöm, mintha szálnalmat láttam volna az arcán. Nem

csodálom. Egy ideje nem vagyok a legjobb formámban. A jelenlegi helyzetemről meg inkább ne is beszéljünk.

- Miért nem tudod néha befogni a szád Rafael? Van fogalmad róla, mennyit kellett puhítanom Victoriát, hogy ne öljön meg a mai tanácson? – sziszegte a fogai között mérgesen. Már nyitottam volna a szám válasza, de ő csak folytatta. – Emlékszel, amikor egyszer azt mondtam, hogy a mérhetetlen arroganciád fog a sírba vinni? Na, tessék. Ez most az.

- Gabriel, mind a ketten tudjuk, hogy csak idő kérdése. – vontam meg a vállam és elfordultam, de Gabe nem hagyott, és vissza fordított maga felé. Egy pillanatra azt hittem, hogy behúz egyett.

- Az egyetlen dolog, amit most tenni tudsz, hogy mész és elvégzed azt a hülye küldetést. Közben pedig kurvára meghúzkod magad és vissza veszel az arcodból.-förmedt rám mérgesen.

- Én vegyek vissza az arcomból?! Annak a ribancnak kellene vissza venni a kimázolt fejéből! Gabriel, nehogy már egy alsó osztálybeli angyal ugráltasson minket! Arkangyalok vagyunk!!! – kezdtem remegni a dühtől, annyira tehetetlennek éreztem magam, mint még soha, hosszú életem során. Gabriel keserűen rám nézett.

- Te már nem vagy Arkangyal, Rafael. És tudod jól, hogy teljesen mindegy, hogyan végzed el a küldetést, Victoria a fejedet akarja. Soha nem adja vissza a szárnyaidat. – szavai úgy kúsztak a bőröm alá, mint a méreg. Pedig valahol tudtam, hogy igaza van.

- Valahogy ki kell deríteni, hogy hogyan tartja magánál a hatalmat. Ez nem normális, te is tudod. Itt nem csak rólam, meg a szárnyaimról van szó. Hanem az összes társunkról. A mennyekről, az emberekről, az egész kibaszott világról. – Gabriel szórakozottan beletúrt hosszú arany színű hajába, majd a vállamra tette a kezét.

- Minden tőlem telhetőt megteszek. Menj keresd meg az új alanyt, akit meg kell védened, és koncentrálj a feladatodra. De közben légy éber. Amint tudok valamit, jelentkezem. – együttérzően megszorította a vállam, és elindult a folyosón, befelé. Egy darabig még néztem utána, majd távoztam erről az átkozott helyről.

Még késő délután is az utcákat jártam a városban. A szárnyaim nélkül jóval korlátozottabb voltam, minden téren. Nem csak a repülés miatt – istenem, mennyire hiányzik-, hanem nélkülük sokkal nehezebben érzékeltam a megvédendő személyt. A szárnyakkal olyan volt, mintha egy világítótorony felé repülnék, de így, épp csak egy pislákoló gyertyalángot érzékelek. Az erőm és a képességeim pedig, a töredékére csökkentek. Szerény véleményem szerint, képességeim híján is, rendkívül jól megoldottam eddig a feladataimat, csak épp ez senkit nem érdekelt.

Kíváncsi voltam, hogy ezúttal kit kell megvédenem. Vajon egy kiskutyát? Egy idős embert? Kiscica...legyen kiscica. Imádom a macskákat. Annyira kis cuki pihe puha...na jó.

Máskor azért kicsit bővebb információkkal szolgáltak. Mint az előzőnél, akkor majdnem egy egész önéletrajzot kaptam. Az srác, aki remélhetőleg még mindig a kórházban fekszik, egy baromira idegesítő kis suhanc volt. Ha Gabriel szerint nagyképű vagyok, nem tudom, mit szólna ahhoz a sráchoz. Hozzá képest én csak egy ártatlan kisiskolás vagyok. És amit művelt avval a lánnyal...Na tessék. Megint az a lány. Jaj, még gondolni se akarok rá. Mindegy, megérdemelte az a gyökér azt a pár törést.

Nem is néztem, hogy merre sétálok, csak mentem az érzés felé. A személy akit meg kell védenem, úgy vonzott magához, akár a mágnes. Egy parkban kötöttem ki, ami tele volt emberekkel. Azért annak örülök, hogy a szárnyaim „elvesztésével” a képesség, hogy ne lássanak, ha nem akarom, nem tűnt el. Borzasztó mekkora tömeg van itt. Kutyákat sétáltató párok, együtt tanuló diákok, visító kisgyerekes családok, beszélgető nyugdíjasok. De még egy ekkora parkban, a sok ember között is, egyre élesebben éreztem azt a gyertyalángot. Egyre közelebb kerültem hozzá. Sétáltam a híd felé, a patak másik oldaláról éreztem a húzást. A tervem a következő: megnézem, megfigyelem az „áldozatot” és követem, ahova csak kell. Aztán ha esemény van, megakadályozom, hogy feldobja a talpát és pont. Küldetés letudva. Már épp átsétáltam a hídon, amikor a patak partján álló fűzfa alatt, megláttam a halvány holdfényes derengést. Ott ült, egy fűzetbe temetkezve, és bőszen írogatva, amikor egy elreppenő pillangó miatt felnézett. Földbe gyökerezett a lábam.

- A kurva életbe...

1.

1 héttel korábban

Rafael

A hold lágyan világította meg a nedves utcákat, az eső pedig halkán kopogott a füstös bár ablakán. Már több órája itt ücsörgök. Ha hamarosan nem indulunk el valamerre, szerintem ide ragadok ehhez a koszos asztalhoz. Az utca minden apró részletét felfedeztem már a portól szürke ablakból, míg az őrangyalt játszom. Nem hinném, hogy bármi veszély leselkedne itt erre a selejtre, de ha egyedül hagyom, tuti akkor dobja fel a talpát.

Az alanyom, 25 éves, neve D... valami. Legyen csak D. Tipikus elkényeztetett kis ficsúr. Egy igazi Ken baba. Bronzos bőr, kisportolt test, pontosan beállított arany színű haj, angyal arc. Már szinte jóképűnek mondanám. Na persze, nem olyan helyes mint én, de hát nem lehet mindenki tökéletes. Ez a kis görény, tisztában van az adottságaival, amit rendesen ki is használ. Bár ki hibáztatja ezért? Rendesen élvezi az életet. Minden éjszaka másik csajt visz fel magához, akik rendre csak reggel távoznak. Biztosan nem Monopolynak. Naponta más csajokat fűz, percenként megy a nyáladzó csevegés valamelyik aktuálissal...Végül is, azt csinál amit akar. Nem mondom, hogy nem irritál a kis tahó, és nagyon nem nézem jó szemmel, ahogy a nőkre tekint, de nem az én dolgom, hogy közbe avatkozzak. Egyetlen egy feladatam van. Megvédeni a haláltól. Ennyi. Ha végeztem a küldetésemmel, sikeresen, vissza kaphatom a szárnyaimat, és mindenki boldog. Ami remélem, nagyon hamar bekövetkezik. Most nem a szárnyaim és a repülés hiányára gondolok, hanem arra, hogy ha még egy napot el kell töltenem evvel a gyökérrel, meg a haverjaival, megelőzőm a tanácsot, és kinyírom magam.

Röhögcséltek, iszogattak a kis emberek még egy ideig. Már kezdtem elbóbiskolni a párás, füstös helyiségben, amikor megint megcsörrent D telefonja. Újabb csaj jön hozzá este. Kezdek komolyan elgondolkodni, hogy megkérem, hogy tanítson. Diadal ittasan letette a telefont, mire a haverjai vállon veregették.

- Apropos Dan, mi a helyzet a kis csajjal. Avval.- kérdezte az egyik haverja, miközben intett még egy sörért. Dan gunyoros mosollyal kihúzta magát.

- A tenyeremből eszik. Nehéz menet, nem adja olyan könnyen magát, mint a többi. De holnap a bulin meglesz. Aztán a tettek lehet. – mondta, és mind elkezdtek röhögcsélni és koccintani. Hányingerem van tőlük.

A szóban forgó „kis csaj” Dan állítólagos barátnője. Vele nem találkozik mindig, csak két-három naponta. Romi séta a parkban, egy kis kávézó, egy kis süti. A lány teljesen oda van. Amit nem is értek. Vagyis de, de mégsem. Nem olyan fajta lánynak tűnik, aki beveszi ezt a

nyálgép dumát. Az a tipikus szomszéd lány. Kedves, okos, aranyos. Farmer-pulcsi kombó. Néha megerőlteti magát, és valami virágos ruhát vesz fel, akkor kimondottan bájos. Nem olyan, mint akiket szobára visz - a bomba testű, mini ruhás, kikent műpicasák. Jó, ha jobban megnézi az ember, annak a lánynak is lenne mit kipakolni, vannak ott formák a pulcsik alatt, csak nem igen foglalkozik vele. Pont ezért nem értem az egészszet. De, mint mondtam már, nem az én dolgom. Mindenki a saját sorsának a kovácsa. Ha az a lány, ennyire ostoba...majd tanul belőle. Nekem egy a fontos, a küldetésem.

Másnap délelőtt, a város még mindig gőzölgött az éjjeli esőtől. A kávézó ablakán vízcseppek csorogtak le, bent a levegőben pörkölt kávé illata szállt. Normál esetben ez nyugtató lenne számomra, de most csak émelyített.

Az egyik asztalnál ült védencem, Dan. Tökéletesre zselézett haj, zakó felső, mintha egy reklámfilm statisztája lenne. És persze a magabiztos szövege meg a tökéletes mosolya. Az a fajta, amitől minden normális embernek ökölbe szorul a keze. Vele szemben ült az állítólagos barátnője. Felina. Farmer, világos csipkés pulcsi, kócosan feltűzött haj – egyszerű, tiszta, és épp ezért ordított róla, hogy nem a srác társaságába való. Hogy hol kukázta ezt a csávót, fogalmam sincs. Vékony ujjjaival a csészébe kapaszkodott, mintha abból akarna erőt meríteni. Dan az asztalon áthajolva, valami buliról magyarázott neki.

A szomszéd asztalnál ültem, egy újság mögé bújva figyeltem. Nevetséges volt ez az egész. Úgy bujkáltam, mintha bárki megláthatna. Nem akartam hallgatózni, de kénytelen voltam – túl közel ültem, és az egész kávézó olyan volt, mintha minden szó az arcomba visszhangozna.

- Na, ne kéresd magad.- Dan hátradőlt, a karját hanyagul széttárva. – Nagyon jó lesz. Jó zene, pia, haverok, és én. Jössz, ugye?

Felina halkan felsóhajtott, miközben a kanalat pörgette a kávéban.

- Nem hiszem. Dolgoznom kell. Közeledik a cikk leadási határidőm. – motyogta halkan.

- A cikk megvár.- Dan ismét előre hajolt az asztalon a lányhoz. A hangjából süttött a magabiztosság. – Egy este nem a világ.

De, az lehet...-morogtam magamban, de persze nem szólhattam közbe. Felina apró, alig észrevehető fejrázással próbált kibújni.

- Az ilyen helyek nem az én világom. És...tudod, hogy nem iszom. Egyáltalán nem bírom az alkoholt.

- Csak egy ital, semmi több.- Dan szélesen mosolygott, és megfogta a lány kezét az asztalon.-
Bízz bennem, élvezni fogod.

Olyan erősen forgattam a szemem, hogy azt hittem felakad. Pont benne bízson a lány? Ó anyám...

Felina végül bólintott. De szerintem, csak azért ment bele, hogy ne nyaggassa már tovább ez az idióta, és legyen békesség.

- Rendben, de csak egy kicsit.- Dan diadalmas vigyorral hátradőlt, a zsebében kotorászott, majd felpattant.

- Kimegyek a mosdóba. – és eltűnt.

A nyakamat rá, hogy a haverokat riadoztatja, hogy bekapta a csalit a halacska. Édes drága szívem, most pecsételted meg az estédet.

Figyeltem a lányt, aki csak a kávéjára meredt. Lassan felemelte a fejét. Kusza, gesztenye barna tincsei közül rám nézett. Egyenesen rám. Teljesen megdermedtem. És akkor...kedvesen rám mosolygott. Rám. A vérem is meghűlt. Az újság, amit a kezembe tartottam, majdnem kicsúszott az ujjaim közül. Bassza meg. Nem, nem és nem. Nem láthat. Nem. De a lány átható tekintete túl tiszta volt ahhoz, hogy tévedjek. Láta, hogy ott vagyok.

A hely szaga fojtogatóan bűdös volt: füst, olcsó pia, izzadság, drog, szex. A fények a zene ritmusára villództak a sötétségben. Az emberek egymást kerülgették tántorogva, piával a kezükben. Alig volt egy szabad hely. Fiatalok nyögdecselve estek egymásnak a félhomályos sarkokban, nem törődve a bámészkodókkal. Az égre...akár a pokol előszobája.

Dan a sokadik ital után már elég hangos volt, izzadt, és mindenkit túl lelkesen ölelt át. A hölgy ismerősöket hosszabban. Jó erősen magához húzta őket, miközben keze tovább időzött a hátsójukon. Mindezt a barátnője előtt. Ha nem kéne megvédenem, már ezért kinyírnám.

Felina a közeli sarokban ült egy asztalnál, ami még szabad volt. Karjait maga előtt szorosan tartva, egy pohár vizet markolászott. Az egész lényéből áradt, hogy nagyon örülne, ha ő is láthatatlanná tudna válni. Dan konkrétan odaesett mellé, és egy pohár borostyán színű folyadékra cserélte a vizét. Mutogatott neki, hogy húzza meg, majd otthagytta. Egyedül. Ezen a helyen. A falnál állva figyeltem a félárnyékban. Innen mind a kettőt jól szemmel tudom tartani. Mármint, Dant. Felinát nem. Hozzá semmi közöm.

A lány beleszagolt a poharába, majd fintorogva lerakta. Okos kislány. Ki tudja, nem-e belerakott valamit a drága védencem.

Dant kerestem a tekintetemmel, már megint eltűnt. Mire vissza néztem a lányra, ő sem volt ott. Mi a...

Hirtelen egy meleg kéz érintést éreztem a karomon. Odakaptam a fejem. Felina állt mellettem és egyenesen a szemembe nézett, átható tekintetével. Teljesen lefagytam.

- Sokszor jársz ide? – kérdezte kedvesen, és a hangja tisztán átszelte a ricsajt. Először azt hittem, hallucinálok. Biztos belekeverték valami cuccot a füstgépbe, vagy nem tudom. De mi a faszom? Itt állt előttem a lány, akinek kurvára nem kellene látnia, és nagyon úgy néz ki, hogy mégis lát. Bájosan félrebillentett fejjel várta a válaszom, de én csak bámultam.

- Talán.- ennyit sikerült kinyögnöm. A nagy Rafael Arkangyal, ennyit tudott kinyögni, egy 160 centis lánynak. Bravó.

- Láttalak már párszor. Te is Dan haverja vagy? – erre magamhoz tértem és felhorkantam. Noha a szívem még mindig vadul zakatolt a döbbenettől. Igen, attól. Nem a lány túl lenge ruhájától, ami megvillantotta formás lábait, és az én magasságommal szép belátást nyertem felül is. Anyám.

- Jobban jársz, ha haza mész. Most. Ez a hely nem neked való. -köszörültem meg a torkom, és próbáltam a szemébe nézni, nem máshova.

- Ezt hogy érted? – csillogó, kékes-zöld szemeit kezdte résnyire összehúzni.

- Úgy, hogy ha maradsz, nagy bajban leszel. – szavaim kicsit élesebbre sikerültek, pedig én csak figyelmeztetni akartam.

A lány szeme megvillant, és résnyire húzta ajkait.

- Te biztosan tudod...- csattant fel, és faképnél hagyott. Csak néztem utána, ahogy elsétál, és csak arra tudtam gondolni, hogy igen, én tudom. De, nem tehetek mást. Nem az én dolgom. Nekem annyi a feladatom, hogy azt a tahót megvédjem. Ennyi. Nem is lett volna muszáj figyelmeztetnem őt. Ha nem fogadja meg a tanácsom, az nem az én bajom.

Már egy ideje nem láttam őket. Vagyis Dant. A nagyon kanos Dant. Kezdtem ideges lenni, hogy hol a francban van, és elindultam keresni. A harmadik homályos légyott megzavarása után éreztem a feszülést. Dan. Valami történik. Rohantam az érzés után, a parkolóba. És ott voltak. A bűdös francba...

Dan, Felinát teljesen egy kocsizhoz szorította. Mohón a lány nyakát csókolgatta, nyalogatta, kezével pedig a combján matatott. Amikor már, teljesen a ruhája alá csúsztatva a kezét, feljebb a combján, Felina felsikított. De nem a gyönyörtől. Próbálta magától eltolni azt a perverz disznót, mind hiába.

- Engedj el, kérlek. Dan, ne! – a hangja remegett, igazi rettegés volt benne. Dan csak röhögött, és elkezdte lehúzni a válláról a ruha pántját.

- Ugyan már, Lina. Ne legyél ilyen szűzies. -morogta a mellei közé.-Tudom, hogy akarsz.

A gyomrom felfordult. Lehunytam a szemem. *Nem avatkozhatok közbe. Nem a lányt kell megvédenem. Csak Dan védelme a feladat.*

Aztán Felina sikítva felsírt. Nem színjáték volt. Rettegett, félt.

- Majd akkor sikoltozz így, ha már tövig benned vagyok.

Dan már teljesen rámászott. Vadul markolászta, miközben a lány lába között matatva, húzta le az alsóneműjét.

Teljesen elvesztettem a kontrollt.

- Elég volt!- a hangom jéghidegen vágott át a parkolón. Kiléptem az árnyékból, és felfedtem magam. Dan megtorpant, és elkerekedett szemmel bámult rám.

- Te meg ki a fasz vagy?!

- Az, aki nem hagyja, hogy hozzá érj.- elhúztam tőle a lányt. Felina remegett a karomban. Kapkodva vette a levegőt, kitágult szemmel, reszketve. Amikor az arcához értem, hogy próbáljam megnyugtatni, kiszabadult a kezemből, és futni kezdett.

- Ne fuss el te ribanc! Még nem végeztem! – ordította Dan, és utána eredt. Pislogva figyeltem őket, amikor hangos dudaszó hallatszott, majd feltűnt egy fényszóró is.

- A kurva életbe...- utánuk rohantam, és eltaszítottam mind a kettőt. Felina messzebb zuhant, így elkerülte a csapást. Dan nem. Az autó hangos csattanással elütötte. Az ember, akit meg kellett volna védenem, ernyedten zuhant a földre.

A mentők szirénázva, gyorsan érkeztek. Dant hordágyra tették, és elszállították. Életben van. Pár töréssel megúsza. Szerencsémre. Az a mocskok.

Felina a parkoló szélén guggolt, karját a mellkasára szorítva kapkodta a levegőt. Lassan odasétáltam hozzá. Fogalmam sem volt, mit mondjak neki. Nem tudom, hogy kell vigasztalni valakit, főleg nem egy ember-lányt.

- Jól vagy? – kérdeztem végül. Felkapta a fejét amikor letérdeltem hozzá. Rémült arcán a könny patakokba folyt.

- Ki vagy te? Miért voltál ott? – kérdezte levegőt kapkodva.

Megnyaltam a szám, hogy mondjak valamit, de nem jött ki hang. Nem tudtam, mit feleljek neki. Végül rekedten ennyit mondtam:

- Próbáltalak figyelmeztetni és segíteni. Mondtam, hogy menj haza, de nem hallgattál rám. Most legalább tanultál belőle. – lehet nem így kell vigasztalni valakit, akit majdnem megerőszakoltak, utána pedig a szeme láttára történik baleset.

Felina ajkai döbbsen elnyíltak, hitetlenkedve rám meredt, majd kirobbant.

- Most viccelsz? Menj a picsába, te arrogáns barom!

A szavai úgy martak belém, mint a méreg. Segíteni akartam neki, és ez a hála. A dühöm azonnal fellángolt. Felálltam, és hideg tekintettel néztem le rá.

- Ahogy akarod. Úgyis kibaszott problémás vagy.

Levegőért kapott, és a könnyein át szikrázott a tekintete, ahogy rám nézett.

-Utállak!

- Ó drága szívem, az érzés kölcsönös.- a szám kimondta, és otthagytam.

2.

Jelen

Rafael

Ott álltam, és bámultam rá. Ennyit tudtam csak tenni. Néztam a halvány fehér derengést az alakja körül, és nem tudtam levenni róla a szemem. Ez nem lehet igaz. Ez egy kibaszott rossz tréfa.

- Nem...-morogtam, miközben a gyomrom fel s alá liftezett.- A kurva életbe.

Felina lassan rám nézett, szemei fáradtnak tűntek, de a tekintetében ott izzott az a makacs fény, amitől legszívesebben falnak rohantam volna.

- Te...-sziszegte, és a hangja pengéként hasított belém.- Te vagy az...

- Nem.- ráztam a fejem, és hátráltam egy lépést.-Ez biztosan valami félreértés...

- Félreértés?- felnevetett. Éles, dühös hangon. Felpattant a fűzfa tövéből, és közelebb masírozott hozzám. – Hónapok óta mindig, mindenhol ott vagy. Kár is tagadnod, mert láttalak. A kávézóban, a parkolóban...Most meg itt állsz, és úgy bámulsz rám, mintha...mintha...

A szavai elakadtak. Kipirult arccal, élesen szívta be a levegőt, és olyan vékonyra préselte az ajkait, amelyet még soha nem láttam. A szép, puhának tűnő ajkait... *mi? na nem...állj le, Rafael.* Összeszorítottam a fogam, és elfordítottam a tekintetem.

- Mintha mi?- kérdeztem végül, hidegnek szánt hangon.

- Mintha kémkednél utánam, mint valami perverz zaklató vagy mit tudom én.- csattant fel szikrázó szemekkel.- De nekünk nincs dolgunk egymással. Az ég világos semmi!

Éreztem, hogy az indulat lassan szétfeszíti a mellkasomat.

- Semmi? – előre léptem, közelebb hozzá, és a hangom mélyen csengett amikor folytattam:- Hidd el, én is így szeretném.

Egy pillanatnyi csend állt be kettőnk között. Felina tekintete kemény volt, de a mellkasa hevesen emelkedett. Közelebb álltunk egymáshoz, mint kellett volna. Az édes illata teljesen körbe lebegett és beburkolt. Egy karnyújtásnyira volt tőlem. A haragtól kipirult arca, az összepréselt szája. Legszívesebben magamhoz húztam volna és...

Na nem, nem és nem. Ne is gondoldj rá. Ő egy ember. Aki úgy vonzza a bajt, mint egy kibaszott mágnes...

Felina végül megcsóválta a fejét, és elsétált mellettem.

- Tartsd magad távol tőlem. – mondta halkan, és a haja a vállamat cirógatta. Egek.

Fújtattam egyet és lehunytam a szemem.

- Gabriel.- a hangom mélyen zengett. – Told ide a szárnyas segged, most!

A levegő megremegett, az idő egy pillanatra mintha megállt volna, majd megjelent mellettem Gabriel. Karba tett kézzel kérdően nézett rám.

- Miért kiabálsz? Mintha kicsit feszült lennél.

- Feszült? -felnevettem, éles, erőltetett kacajjal. És idegesen kezdtem ide-oda mászkálni.- Nem feszült vagyok, hanem dühös. Nagyon. Mindjárt megőrülök! Ölj meg most, vagy taszíts a pokolba, bánom is én!

Gabriel nagyot sóhajtott, közben higgadtan nézett rám.

- Túl drámai vagy.

- Nem vagyok drámai! – felcsattantam.- Az a lány...az a lány megőrjít! Irritál, dühít, minden idegszálamat kikészíti! Egy perce találkoztam csak vele, és már most idegesít! Én ezt nem...Nem tudom megcsinálni. Nem tudom hideg fejjel tenni a dolgom mellette!- Gabriel komoran nézett rám.

- Akkor tanuld meg! Nincs más választásod, te is tudod.

- Nincs választásom? – köptem ki a kérdést.- Ez maga a kínzás! Ő olyan...olyan...

A szavak bennem rekedtek. Gyönyörű, makacs...gyorsan megráztam a fejem, a kezem önkéntelenül is ökölbe szorult.

- ...csak vonzza a bajt. -mondtam végül.

- Rafael. Ez az utolsó küldetésed. Tudod, mi forog kockán. Próbáld kibírni, amíg nem derítek ki valami használhatót, ami a javunkra válik. – szólt komolyan az angyal.

- Ki fogom nyírni...

- Rafael...Szedd össze magad.- mondta végül, és amilyen gyorsan megjelent, olyan gyorsan el is tűnt. Egyedül maradtam. Egyedül a gondolataimmal, ami csak a körül az idegesítő lány körül forogtak. Pompás. Talán, ha megemlítettem volna, hogy amellet, hogy a lány mennyire idegesít, még lát is engem...Lehet, hogy Gabriel tudna valamit tenni...De nem, nem hiszem. Jobb ha ezt magam derítem ki, mi ennek az oka, és ezt az apró információt megtartom magamnak. Egyenlőre.

Felina

Sietősen faképnél hagytam. Egy percig sem bírtam volna még ott állni vele szemben. Ahogy közelebb hajolt, ahogy rám nézett...Micsoda főnökösödő alak!

Felvettem a kardigánomat, és szorosan magamra húztam a felélénkült szélben. Nagy léptekkel tartottam hazafelé, minden egyes lépésem után a cipőm talpa hangosan csattant az aszfalton, de a fejemben a szavai sokkal hangosabban csengtek.

- Hidd el, én is így szeretném bla-bla.-utánoztam halkán, gunyorosan a férfit.

Idióta. Arrogáns, pökhendi, beképzelt barom! Mit képzelsz magáról? Olyan az egész, mintha mindent azért csinálna, hogy engem kiborítson. Mintha élvezné, hogy provokálhat. Viszont...ha ő nincs ott, a parkolóban...megráztam a fejem. Gondolni sem akarok arra az estére. Azokat a pillanatok mélyen eltemettem magamban, és soha nem akarom újra elő venni. De, hálásnak kellene lennem neki. Jaj, de úgy felidegesít!

A járókelők már kezdték furán nézegetni a néma tépelődésem, így lehajtott fejjel folytattam az utam hazáig.

Amikor hazaértem a kis lakásomba, a megszokott csend fogadott. A kulcs hangosan kattant a zárban, az előszoba pedig ugyanolyan hűvösen köszöntött, mint minden este. Egyedül. Mindig egyedül. Az én kis menedékemben.

Ledobtam a kabátomat a székre, kibújtam a cipőmből és a kanapéra vetettem magam. A plafont bámultam, de persze az agyam nem hagyott nyugodni. Azt hiszem, ez volt ami igazán zavart. Hogy megzavart. Hogy nem voltam ura a saját gondolataimnak, mióta találkoztam vele. Nem akartam rá gondolni, de mégis megtettem. Újra és újra.

Kinyitottam a laptopomat a kanapé előtti asztalon. Mintha majd a munka lefoglalna. Az üres dokumentum viszont csak vissza bámult rám. A kurzor villogott, mint egy passzív-agresszív jelzés: *Írj már, Lina*. Egy betűt sem tudtam írni. A cikk, a határidő- minden tovatűnt, és csak a szeme maradt előttem. A gyönyörű szeme. Az a villanás, amikor azt mondta: „Hidd el, én is így szeretném.” Hátradőltem a kanapén, és átöleltem a párnámat. Halkan mormoltam bele:

- Annyira utálalak!- de a mellkasomban ott feszült egy érzés, magamat is utáltam ezért.- Basszus!-motyogtam, de ahogy kimondtam, bele is pirultam. Ritkán káromkodtam, de most valahogy túl könnyen jött a számra. Azonnal éreztem az arcomon a forróságot. Úgy villant be újra a fejembe az a jelenet, mintha valaki belső moziban játszaná le újra és újra. Ahogy közelebb hajolt. Az a nyers erő a hangjában. Az a pillantás, amitől egyszerre futkosott a hátamon a hideg és az ideg...

-Ne már...- arcon csaptam magam- Igen, hihetetlenül jól néz ki...de egy barom!

Mélyet sóhajtottam, próbáltam visszaterelni a gondolataimat a munkára. A betűk azonban elmosódtak a képernyőn, a cikk helyett megint anya képe villant fel előttem: törékeny, sápadt alak a kórházi ágyon. Tizenhat voltam. Apám még gyerekkoromban eltűnt, mintha soha nem is létezett volna. Így egyedül maradtam. És egyedül is boldogultam. Nem kellett senki. Nem hagytam, hogy bárki fontos legyen.

A billentyűzet fölött megfeszültek az ujjaim. Ez az idegesítő, arrogáns alak, aki valamiért mindig ott van, ahol én. Nem kérek belőle, nem engedem.

Az ablakon túl az utca fényei sárgán vibráltak. Egy pillanatra olyan érzésem volt, mintha valaki figyelne. Libabőr futott végig rajtam, de azonnal elhessegettem. Becsuktam a laptopot, és elindultam lefeküdni.

Rafael

Ott álltam a ház előtt az árnyékban, mint egy kóbor macska. A hideg falnak támaszkodva azon gondolkodtam, mikor csúszott ki teljesen a kezemből az életem. Ja, persze, pontosan tudtam: abban a pillanatban, amikor megfosztottak a szárnyaimtól, és a seregeim helyett egy ember lányt kell babusgatnom.

Egykor a harcosok élén álltam, a parancsaimat követték és az ellenség rettegett ha meglátott. Most meg itt lógok, egy társasház tövében, mint egy kukkoló.

- Csodálatos karrierív, Rafael.-Az arkangyalból lett házmester. Persze kit érdekel? A problémám jelenleg sokkal nagyobb volt: Felina

A lány, aki nem kellett volna, hogy lásson. A lány, aki minden létező porcikájával az idegeimre ment. És most ő volt a küldetésem. Az ő életén múlik, hogy vissza kapom-e a szárnyaimat.

-Ez így nem fog menni...-morogtam.- Hogy a faszba védjek meg valakit, aki lát? És miért lát?

Mert így minden sokkal bonyolultabb volt. Az őrangyalok dolga egyszerű volt: láthatatlanul figyelsz, közbeavatkozol, ha muszáj, és mész a következő küldetésre. Nem állsz ott a szeme előtt. Nem kell elszenvedned azt a dacot, azt a villanó tekintetet, ami egyszerre bosszantott és...

A hajam közé túrtam és fűjtattam.

- A pokolba is...

Az a nyavalyás vörös szájú nőszemély biztosan így akar még egy utolsót kínozni. Egy lehetetlen küldetéssel. Jót röhögnek rajtam, majd eljönnek értem, és szépen lassan kibeleznek. De nem fogom nekik megadni ezt az örömet. Akkor is végig csinálom ezt a rohadt küldetést, ha bele örölkök is!

